

Sygn. akt II KO 92/21

ZARZĄDZENIE

Dnia 9 listopada 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

po rozważeniu na posiedzeniu w dniu 9 listopada 2021 r.
w Izbie Karnej Sądu Najwyższego
z urzędu kwestii dopuszczalności wniosku o wznowienie
postępowania zakończonego postanowieniami Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 26 sierpnia 2020 r., sygn. akt II AKzw [...] i z dnia 10 sierpnia 2021 r., sygn. akt II AKzw [X.],

na podstawie art. 545 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. i art. 429 § 1 k.p.k. oraz w zw. z art. 540 § 1 k.p.k.

odmawiam przyjęcia wniosku A. L. o wznowienie postępowania zakończonego postanowieniami Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 26 sierpnia 2020 r., sygn. akt II AKzw [...] i z dnia 10 sierpnia 2021 r., sygn. akt II AKzw [X.] z uwagi na jego niedopuszczalność z mocy ustawy.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 26 sierpnia 2021 r., które wpłynęło do Sądu Najwyższego w dniu 12 października 2021 r., A. L. wniósł o wznowienie postępowania zakończonego postanowieniami Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 26 sierpnia 2020 r., sygn. akt II AKzw [...] i z dnia 10 sierpnia 2021 r., sygn. akt II AKzw [X.]. W obu tych orzeczeniach Sąd Apelacyjny utrzymał w mocy odpowiednio postanowienia Sądu Okręgowego w P. z dnia 7 lipca 2020 r., sygn. akt III Kow [...] i z dnia 20 kwietnia 2021 r., sygn. akt III Kow [Y.] o odmowie udzielenia skazanemu przerwy w wykonywaniu kary pozbawienia wolności. Wniosek został oparty m.in.

na twierdzeniu, że opinie biegłych lekarzy były nierzetelne, a nawet były konsekwencją popełnionego przestępstwa (ich treść była następstwem „fałszerstwa i kłamstwa”).

Zgodnie z art. 545 § 1 w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. prezes sądu, przewodniczący wydziału, bądź upoważniony sędzia odmawia przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania, jeżeli zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 120 § 2 lub w art. 429 § 1 k.p.k. Ostatni z wymieniony przepisów, stosowany odpowiednio, stanowi, że odmawia się przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania m.in. wówczas, gdy jest on niedopuszczalny z mocy ustawy.

Wniosek o wznowienie postępowania służy od prawomocnego orzeczenia kończącego postępowanie sądowe. W orzecznictwie i piśmiennictwie przyjmuje się, że wznowienie postępowania jest możliwe także w odniesieniu do postanowień wydawanych w postępowaniu wykonawczym. Jednakże przyjmuje się także, że zastosowanie nadzwyczajnego środka zaskarżenia, jakim jest wniosek o wznowienie postępowania, ogranicza się do tych postanowień, które kończą to postępowanie i definitywnie zamykają załatwienie danej kwestii, mając przez to cechę trwałości (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 września 2015 r., V KO 43/15, OSNKW 2016, z. 1, poz. 3, a także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 kwietnia 2016 r., II KO 7/16, OSNKW 2016, z. 7, poz. 46 i podana tam literatura). Inaczej mówiąc, za orzeczenia kończące postępowanie sądowe w fazie wykonawczej uznać można tylko takie postanowienia, które powodują trwałe przekształcenie sposobu lub trybu wykonywania kary lub innego środka. Jak słusznie zauważono w sprawie V KO 43/15: „Kluczowy jest tu zatem element trwałości, którego są pozbawione te postanowienia wydawane w postępowaniu wykonawczym, następstwem których jest tylko pewne >>przesunięcie w czasie<< wykonywania kary, czy innych środków”. Do takich postanowień nie należą z pewnością orzeczenia w przedmiocie przerwy w karze czy odroczenia wykonania kary. W szczególności zaskarżone wnioskiem o wznowienie postępowania postanowienia w sprawie przerwy w karze pozbawienia wolności nie powodują trwałego przekształcenia sposobu i trybu wykonywania kary, bowiem przy zarządzeniu przerwy modyfikują jedynie ciągłość jej odbywania. Warto przy tym zauważyć, że przerwa w karze może zostać odwołana w sytuacjach przewidzianych

w przepisach art. 156 k.k.w., co potwierdza brak cechy trwałości orzeczeń w tym przedmiocie.

Powyższe uwagi prowadzą do konkluzji, że postanowienia o utrzymaniu w mocy orzeczeń odmawiających udzielenia przerwy w wykonaniu kary pozbawienia wolności nie należą do orzeczeń kończących postępowanie sądowe w rozumieniu art. 540 § 1 k.p.k., nie mogą więc być przedmiotem zaskarżenia wnioskiem o wznowienie postępowania [zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 15 października 1996 r., IV KKN 274/96, OSNKW 1997, z. 1 – 2, poz. 16; D. Świecki, Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Tom II, Warszawa 2017, 629; J. Matras (w:) Kodeks postępowania Karnego. Komentarz (red.) K. Dudka, Warszawa, 2018, s. 1258; K. Postulski, Glosa do postanowienia SN z dnia 3 września 2015 r., V KO 43/15, LEX/el. 2015].

Przy przedstawionym rozumieniu prawomocnego orzeczenia kończącego postępowanie sądowe, do którego odwołuje się przepis art. 540 § 1 k.p.k., wniesienie wniosku o wznowienie postępowania z odwołaniem się do orzeczeń Sądu Apelacyjnego w [...] opisanych na wstępie, ocenić należy jako niedopuszczalne z mocy ustawy. Skoro złożenie wniosku o wznowienie postępowania zakończonego postanowieniem o utrzymaniu w mocy orzeczenia odmawiającego udzielenia przerwy w wykonywaniu kary pozbawienia wolności jest niedopuszczalne z mocy ustawy, zgodnie z art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. i w zw. z art. 545 § 1 k.p.k. należało odmówić przyjęcia nadzwyczajnego środka zaskarżenia wniesionego przez skazanego.

Na koniec trzeba zauważyć, że choć wniosek o wznowienie postępowania powinien zostać sporządzony i podpisany przez adwokata albo radcę prawnego, a nadto opłacony, w świetle niedopuszczalności wniosku o wznowienie z mocy ustawy wzywianie skazanego o uzupełnienie braków formalnych było zbędne.